

Theo kỷ luật KGB, hần sẽ bị trừng phạt. Bản án được thi hành ngay, và hần có thể bị tử hình, nếu... Sisumang không dám nghĩ thêm nữa.

Như cái máy, hần trèo lên xe, ngồi thu hình trong góc. Dọc đường, hần không nói nửa lời.

Hần mong con đường kéo dài vô tận: Nhưng trong chớp mắt, tài xế đã lái vào hành lang, qua thực. Hần lại mong tài xế đâm xe vào vách đá, làm Kôrin tử thương.

Nhưng Kôrin đã ung dung xuống xe.

Và rút súng cầm tay.

Cảnh tượng trước mắt như lưỡi búa giáng vào đầu Sisumang. Hần nghĩ người trong một phút như bị thôi miên. Người đàn bà hần yêu tha thiết đang vịn vào thành ghế, gương mặt mệt mỏi và thiu não. Maxim — nhà bác học vật lý — nằm dài trên đất, da xám ngoét, trong khi Phút-xi nhìn ra ngoài bằng con mắt kuó hiệu.

Miệng súng của Kôrin chĩa vào ngực Thu Thu.

Nàng đứng dậy, tỏ vẻ kinh ngạc. Tuy nhiên, nàng không run sợ. Nàng là người đàn bà không hề run sợ trước họng súng của địch.

Kôrin gằn giọng :

— Phiên là giờ tay lên.

Thu Thu nhìn Sisumang :

— Giờ tay lên ? Có lẽ ông điên rồi. Ông quên ông là trung tướng, và quên tôi là nữ bác sĩ Mona.

Kôrin trợn mắt :

— Tôi không điên. Nếu bà không giờ tay, bắt buộc tôi phải...

Thu Thu cướp lời :

— Ông dùng súng uy hiếp tôi về chuyện gì ?

— Hừ, chuyện gì, bà sẽ biết.

Thu Thu cầu khẩn Sisumang :

— Lạ nhỉ ! Riêng anh, ít nhất anh cũng phải cho tôi biết lý do.

Sisumang thở dài :

— S. s. bị Trung tướng nghi ngờ. Tôi biện hộ với trung tướng Kôrin mãi không được.

Kôrin cười nhạt :

— Trước mỹ nhân, tượng đá cũng chảy mồ hôi, huống hồ đại tá. Đại tá liu lười là thường.

Thu Thu xen vào :

— Trung tướng có quyền bắt tôi, song không có quyền va chạm danh dự tôi.

— Tôi luôn luôn kính nể bà.

— Song ông đã nói xấu người yêu của tôi.

— Người yêu của bà ? Té ra...

— Phải. Đại tá Sisumang và tôi đã hứa hôn.

Mặt Kôrin hơi tái, song trong chớp mắt hần đã lấy lại bình tĩnh.

Hần quay lại Sisumang :

— Đứng không, đại tá ?

Sisumang đáp :

— Đứng.

Thu Thu nói, giọng gay gắt :

— Tôi cần nói rõ để trung tướng khỏi hiểu lầm. Theo sự hiểu biết của tôi, trung tướng không muốn chúng tôi sống gần nhau, và trung tướng đã toại nguyện.

Kôrin nổi nóng :

— Đứng...

Thu Thu lại cướp lời :

— Trung tướng chối cãi làm gì nữa. Hèn lắm. Trung tướng vu cáo cho tôi vì không chiếm đoạt được tôi... nhưng tôi bảo cho trung tướng biết: dầu sao đi nữa, lòng tôi vẫn không thay đổi. Thà chết, tôi không thể bỏ Sisumang. Thà chết...

Kôrin gầm lên :

— Ngậm miệng lại.

Sisumang đã tiến lên một bước, bàn tay giáng xuống như sấm sét. Khẩu súng rời khỏi tay Kôrin.

Bàng hoàng, Kôrin nhảy téo sang bên. Hắn không ngờ bị Sisumang tấn công. Trong cơn mê, Sisumang quên rằng Kôrin là trung tướng KGB. Hắn chỉ nghĩ đến Nàng, sẵn sàng hy sinh để bảo vệ Nàng.

Kôrin trừng mắt :

— Đại tá Sisumang, cứ chỉ phiến loạn của đồng chí có thể dẫn tới bản án tử hình. Đồng chí bị con yêu nữ mê hoặc rồi.

Thu Thu thét lớn :

— Sisumang, giết hắn đi.

Nàng lao đầu vào người Kôrin. Tuy nhiên, nàng không thi thố võ nghệ. Mục đích của nàng là chằm ngòi tấn công một cách xuẩn động, để Kôrin hết ngã. Và nàng đã bị hết ngã vào tường.

Sisumang hươi quyền đánh Kôrin.

Kôrin lùi một bộ, giọng thân mật :

— Sisumang, vì tình đồng chí và đồng nghiệp, tôi cho anh một phút để suy nghĩ. Anh không còn là anh nữa. Con yêu nữ ghê gớm đã hợp hồn anh.

Lời nói của Kôrin làm Sisumang rợn tóc gáy. Song hắn đã bị dồn vào mặt lộ, không được quyền do dự nữa. Dầu sao hắn đã giết Bun vich.

Dầu sao hắn đã yêu người đàn bà xa lạ, trái với chỉ thị của trung ương. Và nàng đã yêu hắn, yêu thành thật, yêu say sưa...

Vì tình yêu, hắn sẵn sàng bỏ hết.

Bỏ chức vị đại tá KGB.

Bỏ tương lai sáng lạn. Và nếu cần, sẵn sàng bỏ cả cuộc đời.

Sisumang quạt một đường quyền vào hông Kôrin. Kôrin lách mình để tránh, song Sisumang đã ào tới như trận cuồng phong. Trông cách công thủ của hắn, Thu Thu giật mình khâm phục. Ngón đòn từ tay hắn phát ra có vẻ nhẹ nhàng nhưng nguy hiểm lạ lùng. Nàng thấy Kôrin nhắm mắt, vận toàn lực để chống đỡ.

Trong tình trạng này, Sisumang sẽ hạ đối thủ dễ dàng. Tuy nhiên, vào phút chót, hắn có thể thay đổi ý kiến. Nàng bèn giáng lấy cây gậy sắt trong tay Phút-xi, giáng vào gáy Kôrin.

Sisumang thét lên :

— Đứng em !

Tội nghiệp cho Kôrin ! Từ cổ chí kim, chưa ai trúng đòn vào huyết kochu mà còn sống, phương chi Thu Thu lại là võ sĩ nhu đạo được huấn luyện đặc biệt về phép diêm huyết tại Nhật bản. Khối thịt nặng nề lăn lông lốc trên nền nhà, rồi nằm im không động đậy.

Trung tướng Kôrin đã chết.

Thu Thu vội vàng bưng mặt khóc nức nở. Sisumang thở dài :

— Lỡ rồi, em khóc suốt năm Kôrin cũng không sống lại nữa. Chúng mình nên tỉnh kể thì hơn.

Mừng rú, nàng hỏi hắn :

— Anh đã nghĩ ra cách trốn khỏi Trung tâm chưa ?

Sisumang nhìn mày suy nghĩ :

— Rồi. Chúng mình ra ngay sân bay còn kịp. Nhưng còn Lisa nữa.

— À, em không nói, anh quên mất.

Phút-xi nhìn Thu Thu bằng cặp mắt cầu khẩn.

Thu Thu đề nghị với viên đại tá Lào :

— Em muốn mang Phút-xi theo.

Sisumang lắc đầu :

— Không được. Hắn tàn tật, mang theo vô ích.

Hắn lại biết quá nhiều bí mật, sau này có hại cho chúng mình. Đề anh giải thoát cho hắn.

Nhà bác học tàn phế khựng người trong ghế. Thu Thu phải quay mặt vào tường để khỏi phải nhìn thấy phát át-mi-tan nhãn của Sisumang.

Trong chớp mắt, Phút-xi đã thành người thiên cổ.

Sisumang lái xe, đưa Thu Thu về cư xá.

∴

Tại cư xá, vở bị kịch đang diễn màn chói.

Lisa xoa tay, tự thưởng một ly vodka, sau khi gã tài xế kiểm diện viên MI-6 rời phòng khách được 5 phút. Trong 5 phút phù du, thuốc độc đã làm hắn xây xẩm mặt mày và tắt thở.

Nàng không muốn giết hắn, vì dầu sao hắn là đồng nghiệp của nàng. Song, tình thế bắt buộc...

Thở dài, nàng quay vào phòng ngủ. Giờ thoát thân sắp đến, nàng cần bình tĩnh để sửa soạn.

Bên ngoài, trời đã tối hẳn.

Đột nhiên, Lisa nóng ruột. Bần thần, nàng nhìn ra vườn. Nàng vừa nghe tiếng xe hơi tắt máy.

Nàng không tin đó là xe hơi chở Thu Thu và Linh tính bảo nàng biết Thu Thu gặp nạn.

Cửa phòng khách mở toang, hơi lạnh ủa vào làm người hầu gái rùng mình.

Điều nàng lo sợ đã thành sự thật. Sự thật đau đớn và phũ phàng. Người bước vào đầu tiên là tướng Luy xốp.

Và người thứ hai là Ivan.

Ivan, y sĩ cao cấp của Phần gián Smerch.

Sự hiện diện của Ivan không cho phép Lisa t ần trừ nữa. Vừa ló đầu qua khe cửa phòng ngủ, người nữ tỳ thụt lại, và nhẹ nhẹ quay chìa khóa. Nàng chỉ cần hai phút đồng hồ. Hai phút đồng hồ vô cùng quý báu để liên lạc với ông Hoàng.

Mặt danh lại, Lisa dặt điện đài ngang nhiên lên bàn sửa soạn, kéo ăn-ten lên cao, mở điện, rồi bấm một cái nút đen bên trái. Trong máy vẳng ra âm thanh tút, tút, tút, tút quen thuộc, giống như âm thanh vệ tinh bay trên quỹ đạo.

Nút điện này là một phát minh điện tử của ban Kỹ thuật C.I.A. 30 giây đồng hồ sau khi Lisa bấm nút tại Trung tâm KX, các đài thu tuyến của Mỹ dọc bờ biển Thái bình dương đều nhận được bức điện ngắn ngủi và tuyệt đối quan trọng. Theo lệnh từ trước, bức điện này được chuyển ngay tới Hoa thịnh đốn, vào văn phòng ông Si-mit, và từ ông Si-mit đến tay ông Hoàng ở Sài gòn.

Chờ đúng 60 giây, Lisa thấy đèn vàng bên phải điện đài hấp háy. Ngọn đèn vàng báo hiệu là bức điện đã đến tay người nhận.

Nữ tỳ Lisa thở phào ra một cách khoan khoái. Thế là xong. Nàng đã làm tròn nhiệm vụ.

Cộp, cộp, cộp...

Luy xộp gõ cửa phòng, và gọi lớn :

— Lisa.

Người hầu gái mở cửa :

— Chào thiếu tướng.

Rồi quay ra phía Ivan :

— À, lại gặp bác sĩ ở đây.

Ivan nhún vai :

— Hân hạnh. Tôi mới đến xong. Tôi cần gặp Lisa có chuyện quan trọng. Câu chuyện mà Lisa đã biết.

Người nữ tỳ cười chua chát :

— Thú thật tôi chưa biết.

Ivan gằn giọng :

— Hoặc Lisa cố tình bưng bình, hoặc Lisa là người ngu xuẩn. Song tôi không tin Lisa ngu xuẩn. Sự mất thời giờ quý báu, tôi chỉ nói vắn tắt : Lisa à ai ?

— Tôi ấy à ? Tôi là Lisa.

— Không. Lisa thật đã chết rồi. Bà chỉ là người mạo danh. Trung ương KGB đã nắm được bằng chứng cụ thể.

Lisa chép miệng :

— Thế à ? Vậy các ông còn đợi gì mà chưa đưa tôi ra sân, bắn một phát vào gáy, như các ông vẫn xử trí với tù nhân trong khám đường Lubianka của KGB.

Ivan đáp :

— Tôi không có quyền bắn bà. Trung ương phải tôi qua đây với một nhiệm vụ rõ rệt : yêu cầu bà khai hết sự thật. Sự thật về bà. Sự thật về Mòna giả hiệu.

— Mòna giả hiệu ?

— Phải, người đàn bà cùng đi với bà từ Liên xô tới đây là Mòna giả hiệu, hoàn toàn giả hiệu. Nghĩa là chúng tôi đã biết hết.

— Vậy, ông còn cần vặn tôi làm gì nữa ?

Thiếu tướng Luy xộp xen vào :

— Bà Lisa, nhân danh chỉ huy an ninh ở đây, tôi bảo đảm mạng sống cho bà. Yêu cầu bà thành thật ... Làm nghề điệp báo như bà và tôi, cũng như chơi bài... Thua ván này, ta chơi lại ván khác.

Lisa lắc đầu :

— Ông nói đúng. Từ xưa đến nay, nhiều người bị thua đã tìm cách chơi lại ván bài mới. Nhưng tôi, tôi chỉ chơi một ván mà thôi.

Nói xong, người hầu gái lặng lẽ ngồi xuống ghế. Bên ngoài, trời đã đen kịt. Lòng Lisa buồn mênh mang. Nàng không còn hy vọng trở về Mỹ đầy ánh sáng nữa. Giờ chết của nàng đã đến.

Nàng không sợ chết. Thuốc độc chứa trong cái răng giả có thể làm nàng tắt thở trong chớp mắt. Nàng sẵn sàng chết cho C.I.A. Song còn Thu Thu, Nàng phải báo cho Thu Thu biết là nàng không khai, và nàng đã truyền tin cấp cứu cho ông Hoàng.

Ivan đánh diêm châm thuốc lá, dáng điệu trầm ngâm. Một lát sau, hần hỏi :

— Bà đến đây với nhiệm vụ gì ?

Lisa cười nửa miệng :

— Ông đừng hỏi, vô ích.

— Tôi hy vọng bà nghĩ lại. Nếu bà không hợp tác, tôi sẽ hỏi Mòna. Vàng, Mòna giả hiệu.

— Vàng, ông cứ hỏi bà ấy.

— Móna sẽ hiểu biết hơn bà.

— Chưa chắc. Đám bà chúng tôi lì lợm hơn đàn ông nhiều.

Iva nhìn hình, nhìn ra sân.

Xe hơi vừa tắt máy. Lisa bất động trong ghế hai mắt háng khuàng như người đang mơ màng. Thật vậy, nàng đang mơ màng tới một thế giới xa xăm đầy mây và khói trắng...

Sisumang và Thu Thu đứng sững trên ngưỡng cửa.

Hai bóng sáng tiều tĩu từ bóng tối vụt ra, chĩa vào ngực hai người.

Luy xốp cất tiếng:

— Mời ông bà vào.

Thu Thu ngơ ngác khi thấy Ivan. Người hầu gái thân nhiên giới thiệu:

— Thưa bà, đây là ông Ivan, bác sĩ Ivan của Smerch. Ông I-va là tình nhân của vợ bác sĩ H. Ông Ivan từ Mạc tư khoa đến đây để bắt bà và tôi.

Sisumang sững sốt nhìn mọi người như chú Máu lạc xuống thành phố đông đúc. Sự thật đã thay đổi đột ngột và phủ phàng, khiến hắn không hiểu gì hết.

Luy xốp nghiêm giọng bảo Sisumang:

— Đại tá đã phạm một lỗi lầm không thể tha thứ. Người đàn bà cùng đi với đại tá không phải là Móna... Không phải là Móna... mà là nhân viên của địch.

Sisumang quay lại Thu Thu lắp bắp:

— Thật không em?

Thu Thu cười, bình thản:

— Thật đấy, anh ạ. Chúng ta ở hai chiến tuyến khác nhau. Tuy nhiên, anh có thể hãnh diện là tôi thành thật với anh ở một điểm: tôi yêu anh. Bại lộ, tôi phải chết. Tôi chỉ xin được anh ban cho ân huệ cuối cùng: tự tay anh giết tôi.

Luy xốp nghiêng răng:

— Bà đừng hy vọng hảo huyền. Vì không riêng bà, Sisumang cũng bị tử hình. Và có thể bà còn sống. Còn sống vì chúng tôi còn cần bà. Nhưng đối với Sisumang thì hết. Lát nữa, hắn sẽ bị hành quyết.

Sisumang chôn chân giữa nhà, mặt tái như gà cát tiết. Trước sau cũng chết, hắn không thể chờ chết một cách tiêu cực. Hắn biết bị lừa, song không hồn giận Thu Thu nữa. Hắn cảm thấy yêu nàng ghê gớm, yêu nàng đau biết nàng là nhân viên điệp báo của địch. Nếu có hoàn cảnh, hắn sẽ cứu nàng.

Luy xốp lớn tiếng ra lệnh:

— Bắt đại tá Sisumang ra xe.

Hai quân nhân Sô viết tiến lại.

Và Sisumang đã phản công nhanh như chớp xẹt. Bằng một đòn nhu đạo cực hiểm, hắn vung cánh tay ra. Hai cây thịt nặng nề ngã nhào xuống đất.

Ivan đang lúng túng với khẩu súng chưa rút kịp thì Thu Thu đã chọc móng tay nhọn hoắt vào mắt hắn. Hắn rú lên một tiếng, loạng choạng húc đầu vào tường.

Sisumang đã nhào vào người Luy xốp. Cuộc

thư hùng bắt đầu. Trong phút giao đấu đầu tiên, Luy xốp đã tỏ ra giàu kinh nghiệm và khôn ngoan tuyệt diệu. Miếng đòn chí tử của Sisumang đã bị hấn chặn lại. Đồng thời, hấn dồn đối thủ vào góc.

Thu Thu không thể vào tiếp sức với Sisumang vì hai quân nhân Sô viết vừa lồm cồm bỏ dậy. Nàng tặng cho mỗi đứa một atemi vào tử huyệt. Lisa vội kêu tên Thu Thu :

— Chị trốn đi. Tôi đã báo tin cho ông Hoàng rồi.

Thu Thu lắc đầu :

— Em phải ở lại với chị. Và lại, phi trường đã bị bao vây chặt chẽ.

Nàng rút tập giấy do Phút-xi đưa, đặt xuống bàn, rồi đánh diêm đốt. Trong 3 giây đồng hồ, đồng hồ, sơ tới mặt biến thành tàn trắng rơi la tả.

Thiếu hủy xong tài liệu, Thu Thu quay lại hai người đàn ông đang quần thảo. Luy xốp nắm được vạt áo Sisumang, sửa soạn ném ngã. Thu Thu nhào người, phóng chân đá vào cườm tay Luy xốp. Ngọn cước của nàng khá nguy hiểm, song không thấm vào đầu đối với một võ sĩ như đạo đài đen khét tiếng như Luy xốp.

Vì vậy, Luy xốp chỉ bị đan tê mà không chịu buông Sisumang. Thu Thu bồi atemi vào yết hầu hấn. Nhưng hấn đã kịp thời quạt tay trái Bì đón vào vai, nàng ngã xuống. Trong khoảnh khắc, nàng có cảm giác như bả vai gãy vụn, xương kêu lạo xạo. Và nàng loạng choạng trên mặt đất, nửa mê, nửa tỉnh.

Rầm...

Sisumang bị bắn vào tường.

Nhờ chống đỡ giỏi, hấn chỉ bị thương xoàng. Song Luy xốp không cho hấn có thời giờ nghỉ thở. Sisumang vừa đứng vững thì trái đấm Thái sơn vèo tới. Tuy là võ sĩ cừ khôi, hấn chưa phải là đối thủ ngang tài với thiếu tướng Luy xốp.

Nên hấn bị đánh vào giữa mặt, máu phun như suối. Tuy thất thế, hấn vẫn tỏ ra gan dạ khác thường. Hấn nhồm dấy, chộp bàn chân Luy xốp giật ngã.

Luy xốp ngã ngời, hai tay chơi vơi. Cơ hội bằng vàng đã tới cho Thu Thu. Cách hấn nửa thước, nàng có thể xử dụng móng tay nhọn như mũi dùi và cứng như sắt.

Nàng vun bàn tay búp măng ra. Song Luy xốp đã tránh né tài tình. Móng tay Thu Thu xước qua mặt, kéo rách một mảng thịt. Luy xốp bích cùi tay vào ngực nàng. Lần này, nàng nằm luôn trên nền nhà. Sisumang nhảy bổ lại cứu, nhưng một atemi thần sầu quý khốc đã bắn ra. Đến lượt viên đại tá Lào da tình sóng soài gần Thu Thu.

Luy xốp thân nhiên kéo Ivan ngời dậy, lấy khăn thấm máu cho hấn. Ivan hỏi :

— Họ chết rồi ư ?

Luy xốp lắc đầu :

— Chưa. Họ vẫn còn sống. Theo chỉ thị của Trung ương, tôi chỉ đánh họ bị thương.

Ivan dựa vai Luy xốp đứng dậy. Hấn chỉ Thu Thu :

— Nàng bị trọng thương không ?

Luy xốp đáp :

— Không.

Ivan thở phào :

— May quá. Thôi, chúng mình ra sân bay.

Lisa hơi giật mình khi nghe hai tiếng « may quá » của Ivan.

Nàng có cảm tưởng là màn chót của tấn kịch chưa buông xuống hoàn toàn. Nàng nhom người định hỏi thì Ivan đã hạ sống bàn tay vào ngực nàng.

Người nữ tỳ kiêm điệp viên C.I.A. gục xuống đi-văng.

Luy xộp rút súng trao cho Ivan :

— Phiên anh đợi 5 phút. Tôi phải ra xe gọi võ tuyền cho nhân viên an ninh.

Không đợi bạn trả lời, thiếu tướng Luy xộp chạy băng ra vườn. Cũng không đợi Luy xộp biến dạng trong màn tối dày đặc, Ivan xô cửa phòng ngủ.

Thấy cái điện đài hình vuông tênh hênh trên bàn, ngọn đèn vàng đang hấp háy, Ivan rảo bước tới, kéo ghế ngồi xuống. Hắn nắm cây cần mã tặc, rồi sau một phút suy nghĩ, bắt đầu ấn xuống. Tạch, tè...tè tạch...

Một bức mặt điện bay vào không gian mù mịt...

Nằm ngoài phòng khách, Thu Thu loáng thoáng nghe tiếng tạch, tè quen thuộc. Nàng chống tay định ngồi lên nhưng phải nả m xuống.

Tạch tè, tè tạch ...

Bức mặt điện kết thúc trong vòng 60 giây đồng hồ. Dáng điệu quen thuộc, Ivan đặt tay vào nút phá.

Bùng, bùng...

Điện đài vỡ nát. I-ivan trở ra phòng khách, với khuôn mặt đầy máu. Tiếng giày của nhân viên an ninh cồm cộp ngoài hành lang.

Đứng một mình giữa nhà, Ivan mỉm cười.

oOo